

Un viatge sense tornada

Els dies son llargs i durs. A l'hospital hi fa fred o potser no, no ho sé. És el cansament, la tristesa, la meva pena. No estic sola, encara no. El pare hi és. El seu camí s'està acabant. Ho veig. La seva llum s'està apagant. Ho veu. No vol marxar; diu que encara no. La padrina el ve a buscar, diu.

—Mare, no vull venir encara —li contesta en veu alta.

Els seus ulls segueixen la paret buida i grisa de l'habitació; alguna cosa hi veu. Ressegueix amb la mirada, mou el cap, mira els peus del llit, segueix la claror de la finestra. No té forces. L'alè s'esvaeix. El seu, el meu, el nostre. El camí és lent. Hi soc, hi és, hi som, però ell està sol.

—En aquest viatge no t'acompanyarem —li diu la mare.

L'escolta; ens mira. Li agafo la mà, li toco els cabells. Els seus fins cabells blancs, que tantes vegades he pentinat! Pots anar-te'n; et donem permís per marxar. Et trobarem a faltar, però estarem bé. Ens cuidarem, i tu ho faràs des d'allí on hakis arribat. Ho sabem. No pateixis per nosaltres. Comença quan vulguis el teu darrer viatge. No tinguis por. Aquella por que sempre deies que li tenies. Ara arriba el moment i no en tens. Ho veig. Ho veiem. Estàs en pau i en pau restaràs. Descansa per sempre. El nostre cor s'esmicola; la flama s'esmorteix. El cos s'atura. L'ànima s'allibera. La teva, la meva, la nostra. Has començat el teu viatge sense tornada. Adeu. Ja estic sola. El cansament i la tristesa m'inunden. Fins que la pena se m'adormi, passarà temps. I, amb els anys, la buidor s'emplenarà tímidament. El fred no serà tan gèlid i la melangia no serà tan profunda, però tu hauràs marxat i, d'aquest viatge, ja no en tornaràs.

Eva Maria Artigues Barberà